

Corona

Verhalen voor de

lock-down

Deel 2.

Door P.A.J.Coelewij.

Gedurende de corona-lockdown heb ik om de verveling te verdrijven aan mijn kinderen avontuurlijke verhalen uit mijn leven verteld. Ik ben geoloog en nu 90 jaar oud en heb de gehele wereld bereisd. De avonturen zijn waar gebeurd en door mijzelf beleefd.

Dit is het vervolgdeel 2.

Deel 1 wordt ook aangeboden via de boekhandel en kan gelezen worden in bibliotheken.

<u>Inhoud</u>	pag.
1. Snoepjes pikken	5
2. Bom in vogelbuurt	6
3. Spuug verzamelen	7
4. Geesten uitdrijving Limbangrivier	11
5. Kleikamp	13
6. Joop Amersfoort	18
7. Kattenkwaad werd ook uitgehaald.	22
8. Razzia in straat	24
9. Blikjes omgooien	27
10. Aarden pot	28
11. Mobilisatie	30
12. Kalimijn Spanje	32
13. Begin oorlog	36
14. Centrale Keuken	38
15. CO2 en het grote misverstand.	40
16. Muziek	44
17. Fetes des genies	46
18. Sprookje	48
19. Vlottentocht Borneo	50
20. Permanent vloeistof	56
21. Magnesium exploratie Ethiopië	59
22. Mijn overgrootvader Johan Junger	62
23. Ertsexploratie Angola	64
24. Maria Johanna Coelewijn geboren 1895	66
Einde	70

1. Snoepjes pikken 1943.

We woonden in de Tomatenstraat 94 in Den Haag.

Het was oorlog, 1943.

Ik was 12 jaar en had twee broers, Jan van 14 jaar en Ben, de oudste van 18 jaar.

Soms pikten we snoepjes van de winkel toonbank.

Op een keer kreeg ik de kous op de kop. Dat was niet bij groenteboer Franken, die bij ons in de straat zijn winkel had, maar bij de drogist.

We waren met zijn drieën, broer Ben, broer Jan en ik. We hadden trek in snoep en besloten bij de drogist wat snoep te pikken. Ik had daar de boel verkend en had een doos chocolaatjes op de toonbank zien staan. Ben en Jan zouden de drogist afleiden en ik zou het snoep wegpikken. Klaarblijkelijk was ik daar de meest geschikte voor.

We stonden voor de toonbank en Ben deed zijn woordje. Ik reikte met mijn hoofd tot net boven de toonbank en zag tot mijn genoegen dat de chocolaatjes nog steeds daarop stonden en wel vlak voor mijn neus. Onschuldig kijkend pakte ik een doosje van de toonbank en stopte het in mijn zak. Na een blik van mij naar Ben en Jan dat het gelukt was, gingen we snel de winkel uit, glunderend over het goede resultaat. We spraken af de chocolaatjes even te bewaren om ze thuis op ons gemak op te eten. Aldaar verdeelden we de chocolaatjes, Ben als oudste de meeste, daarna Jan en als laatste ik.

Ondanks de wat vreemde smaak smulden we ervan en aten we het hele doosje leeg.

Wat wij op dat moment nog niet wisten was dat onze snoepjes geen chocolaatjes waren maar laxeertabletten met een chocoladesmaak.

Daar kwamen we spoedig achter. Na nog geen kwartier werd Ben als eerste bleek en kreeg hevige buikkrampen gevolgd door een onbedwingbare drang naar de wc. Zijn broek kreeg hij nauwelijks op tijd omlaag om zijn darmen boven de wc knetterend te ontladen. Intussen hadden wij eenzelfde stadium bereikt en de gang naar de wc ingezet om Ben met hevig bonzen aan te sporen de wc te verlaten. Wij hadden maar één wc in huis en de hoge nood dwong ons bijna ons in de tuin te ontlasten.

Na de ontlading keken we elkaar een beetje beduusd aan realiserend dat het voor ons een goede les geweest was om voortaan beter uit te kijken bij het wegpikken van snoepjes bij de drogist.

Jarenlang zou dit verhaal voor ons een van de favoriete borreltafelverhalen blijven.

2. Bom in vogelbuurt 1941

Ik zat met broer Jan te vissen in de sloot van de Sportlaan toen we een enorme klap van een ontploffing hoorden ergens in de Vogelbuurt in West Den Haag. Wij holden naar de plaats van de ramp en zagen dat de helft van een

dubbele villa weggeslagen was en in brand stond. Dat was op het Eiberplein op de hoek van de Kiplaan. Een grote massa mensen stond er al omheen zodat wij niet dichtbij konden komen. Wat me opviel, en me ook wel wat deed, was dat er overal verspreid in het midden op het plein gelegene plantsoen, opvallend veel damesschoenen lagen. Waren het schoenen uit een kast die uiteengeslagen was of had iemand ze aan toen ze weggeslingerd werden, vroeg ik mij af.

Die vraag intrigeerde mij en ik kon de neiging niet bedwingen om in een van de schoenen te kijken om te zien of er misschien nog een voet inzat. Tot mijn opluchting was dat niet het geval.

Later bleek dat een Engels vliegtuig de bom afgeworpen had omdat hij door afweervuur aangeschoten was en zijn bommenlast kwijt moest. Dit deed hij iets te vroeg voordat hij de zee bereikt had.

3. Spuug verzamelen

Aan het begin van de oorlog werkte mijn vader bij de firma Eugene, een importbedrijf voor kappersbenodigdheden. Omdat het een Frans bedrijf was, werd het door de Duitse bezetter in beslag genomen en werd een zogenaamde verwalter aangesteld om het bedrijf te runnen. De verwalter was de boekhouder van de firma, de heer Hofman, die lid was van de N.S.B. en een fervent Nazi